2 de novembre: Commemoració de tots els fidels difunts

Text de l'Evangeli (*Lc* 23,33.39-43): Quan els soldats hagueren arribat a l'indret que s'anomena la Calavera, allí el crucificaren i també els malfactors, un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

I un dels malfactors que estaven penjats, blasfemava contra ell, dient: «¿No ets tu el Crist? Salva't a tu mateix i a nosaltres!». I responent l'altre, l'increpava dient: «I ¿tu tampoc no tems Déu, quan et trobes en el mateix suplici? Nosaltres, ben cert, [el rebem] justament, ja que rebem el que mereixen els nostres fets! Però aquest no ha fet cap mal». I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu regne». I li digué: «En veritat et dic: avui seràs amb mi al paradís».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu regne»

Fra. Agustí BOADAS Llavat OFM
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli evoca el fet més fonamental del cristià: la mort i resurrecció de Jesús. Avui fem nostra la petició del Bon Lladre: «Jesús, recorda't de mi» (Lc 23,42). «L'Església no prega pels sants com prega pels difunts, que dormen en el Senyor: més aviat s'encomana a les oracions d'aquells i fa oracions per aquests», deia sant Agustí en un Sermó. Un cop l'any, com a mínim, els cristians ens preguntem quin és el sentit de la nostra vida i quin és el de la nostra mort i resurrecció. És el dia de la celebració dels fidels difunts, que sant Agustí ens ha distingit respecte de Tots Sants.

Els patiments de la Humanitat són els mateixos que els de l'Església i, sens dubte, tenen en comú que tot sofriment humà és d'alguna manera privació de vida. Per això, la mort d'algun ésser estimat ens produeix un dolor tan indescriptible que ni tan sols la fe pot alleugerir-lo. Així, els homes sempre han volgut honorar els difunts. La memòria, en efecte, és una manera de fer presents els absents, de perpetuar la seva vida. Però els seus mecanismes psicològics i socials esmorteeixen els records amb el temps. Si humanament això ens pot dur a l'angoixa, cristianament, gràcies a la resurrecció, tenim pau. L'avantatge de creure-hi és que ens permet confiar què, malgrat l'oblit, els tornarem a trobar en l'altra vida.

Un segon avantatge de creure és que en recordar els difunts, preguem per ells. Ho fem des del fons del

nostre cor, en la intimitat amb Déu, i cada vegada que preguem junts, en l'Eucaristia: no estem sols davant el misteri de la mort i de la vida, sinó que el compartim com a membres del Cos de Crist. Més encara: veient la creu, suspesa entre el cel i la terra, sabem que s'estableix una comunió entre nosaltres i els nostres difunts. Per això, sant Francesc proclamà agraït: «Lloat sigueu, oh Senyor nostre, per la mort corporal, la nostra germana».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Per què hauríem de dubtar de què les nostres ofrenes pels morts els portin un cert consol? No dubtem, doncs, en socórrer els qui han partit i a oferir les nostres pregàries per ells» (Sant Joan Crisòstom)

- «Serem finalment revestits de l'alegria, de la pau i de l'amor de Déu de manera completa, sense cap límit, i estarem cara a cara amb Ell! És bonic pensar això! Pensar en el cel és bell. Dóna força a l'ànima!» (Francesc)

- «La comunió amb els difunts. L'Església d'aquí baix tingué des dels primers temps del cristianisme un perfecte coneixement d'aquesta comunió de tot el Cos místic de Jesucrist, i per això va fomentar amb una gran pietat el record dels difunts i va oferir sufragis per ells, convençuda que pregar pels difunts perquè els siguin perdonats els pecats és cosa santa i religiosa. La nostra pregària pels difunts no sols pot ajudar-los a ells, sinó que també pot fer eficaç la seva intercessió per nosaltres» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 958)